

men det maa jo erindres, at selv om dette Løfte var bindende, saa kunde det dog aldrig paahvile den danske Statskasse at indfri det, thi Pensionens berettigelsen var erhvervet i Holsten, og Pensionens Udelse paalaa endog en særlig Kasse i Holsten, nemlig Branddirektørens Pensionssfond og ikke den almindelige Statskasse. Dette Tilfælde kan altsaa kun behandles efter Billighedshensyn. Det er af den ærede sidste Taler, som har indbragt Andragendet, med Føie erkjendt, at Finansministeren og Krigsministeren ikke kunde svare anderledes, end de have gjort paa de til dem rettede Andragender, idet der ikke var Spor af Retskrav paa Statsunderstøttelse tilstede. Det er kun Billighedsstrævet, som kan være Gjenstand for Undersøgelse, og, som jeg allerede har bemærket, vil dette blive gjort til Gjenstand for Undersøgelse ikke blot af Finansministeriet alene, men ogsaa af dette i Forening med de andre Ministre, som staae Sagen nærmere. — Svad angaar det Andragende, som under Nr. 2 er foreslaaet henviist til Finansministeren, skal jeg indskrænke mig til at gjøre to ganske smaa Bemærkninger. Den ene er den, at det jo synes at fremgaa saavel af den ærede Ordførers Referat som af, hvad der er trykt i Betænkningen, at Udvalget ikke har været bekendt med, at Vedkommende ved Thingsvidneforhør i 1850 har erkjendt at have været tunghör, forinden han traadte ind i Tjenesten. Dette Moment er hverten nævnt i Betænkningen eller af den ærede Ordfører, og jeg maa altsaa antage, at man ikke har kjendt det. Det Andet, som jeg vil gjøre opmærksom paa, er, at jeg, da Sagen forelaa Finansministeren til Afgjørelse, ikke har kjendt den under Ødstilbud afgivne Erklæring fra fire i sin Tid med ham tjenende Mænd paa Kanonbaaden. Det vil altsaa ses, at der hidtil ganske naturlig har kunnet gjøre sig noget afvigende Betragtninger gjældende om selve dette Tilfælde. I Anledning af, hvad det ærede Medlem fra Præstø (Zeth) bemærkede om, at man formentlig ikke — ialtsald ikke i alle Tilfælde, og, om jeg forstod det ærede Medlem, særlig heller ikke i dette Tilfælde — fra Invalidebestyrelsens Side gjorde sig nogen Ueilighed for at fremstaafe manglende Beviser, da maa jeg erindre om, at dette Tilfælde allerede har foreligget i 1867, altsaa langt nærmere ved den Tid, hvor den formentlige Beskaffigelse var paadraget den Vedkommende, og at man dengang fra Invalidebestyrelsens Side forjæves bestraabte sig for at staafe Dplysninger tilveie gennem Stabslægen osv. om, hvorledes Forholdet egentlig havde været med hans Behandling paa Lazarethet paa Augustenborg, om det var en Behandling for en formentlig Døvhed. Da Sagen jo imidlertid nu vil gaa videre, antager jeg, at den Udtalelse, som jeg her har gjort, for Tiden er tilstrækkelig.

Zeth: Hvorvidt den Andrager om Invalideunderstøttelse, som her er Tale om, har fra Invalidebestyrelsens Side modtaget nogen Hjælp til Undersøgelse af det meget ompurgte Kausalitetsforhold, har jeg ikke udtalt mig om, og jeg tror heller ikke, der har foreligget Udvalget nogen Dplysning i saa Henseende. Jeg har kun sagt — og det tror jeg er rigtigt, da jeg har haft Leilighed til selv i Pragis at erfare det — at Invalidebestyrelsen undertiden hjælper til at staafe disse Dplysninger og undertiden ikke yder nogen Hjælp i saa Henseende, og jeg har kun tilladt mig at anbefale, at det paalægges Invalidebestyrelsen, hvor Andragendet synes at kunne have nogen Huelighed, at yde en saadan Hjælp. Jeg tror, at Retsfærdighed og Billighed taler meget derfor, og jeg gjentager, at, naar man henviser en Mand — som oftest en Lægmand — til i saa Henseende alene at staa paa sine egne Ben og staafe forskellige Attester tilveie, staaer han mange Gange i en meget vanskelig Stilling; det er meget lettere for Invalidebestyrelsen at staafe de fornødne Dplysninger. Med Hensyn til, at Manden har været tunghör tidligere, vil formentlig den ærede Ordfører udtale sig. Jeg erindrer ikke, at der foreligger for Udvalget nogen Dplysning i saa Henseende; men jeg vil tilføie, at selv om Manden har været noget tunghör iforveien, er det efter min Mening ikke dermed giwet, at hans nuværende Tunghörighed ikke hovedsagentligt maa tilskrives den Omstændighed, at han deltog i en stærk Kononade. Dersom Nogen har Tilbøielighed til Tunghörighed, er lidt tunghör, kan det let, naar han kommer i en saadan Situation, blive meget værre. Det er jo bekjendt, at, naar Nogen har Tilbøielighed til en vis Legemsfvagheit, og han saa kommer under Forhold, som netop kunne tjene til at befordre saadan Legemsfvagheit og gjøre den værre, er han langt mere udsat for at tage Skade end den, som overhovedet ingen saadan Disposition har.

Ordføreren (Søjmark): Jeg skal først overfor Udtalelserne fra den høitærede Finansminister med Hensyn til Andragendet fra afskediget Branddirektør, Premierlieutenant Brock-Pansen, sige, at Udvalget kan ikke Andet end være tilfreds med den Udtalelse fra den høitærede Finansministers Side, at Andragendet vil blive taget under nærmere Overveielse. Med Hensyn til det andet Andragende skal jeg først bemærke, at det har været fuldstændig ukjendt for Udvalget — der foreligger heller ikke Noget derom i Andragendet eller de Bilag, som medfølge — at der har været ført Thingsvidne om, at den Paagjældende tidligere har været tunghör; men jeg kan ikke negte, at det forekommer mig noget underligt, at han, dersom han tidligere har været